

VIOLENȚA INTRAFAMILIALĂ

Nu te zidi în tăcere! Spune NU violenței!

Din punct de vedere clinic o definiție larg acceptată a violenței domestice este aceea formulată de Stark și Flitcraft:

“Violența domestică este o amenințare sau provocare, petrecută în prezent sau în trecut, a unei răniri fizice în cadrul relației dintre partenerii sociali, indiferent de statutul lor legal sau de domiciliu.

Atacul fizic sau sexual poate fi însoțit de:

- **intimidări sau abuzuri verbale;**
- **distrugerea bunurilor care aparțin victimei;**
- **izolarea de prieteni, familie sau alte potențiale surse de sprijin;**
- **amenințări făcute la adresa altor persoane semnificative pentru victimă, inclusiv a copiilor;**
- **furturi;**
- **controlul asupra banilor, lucrurilor personale ale victimei, alimentelor, deplasărilor, telefonului și a altor surse de îngrijire și protecție”.**

Se numește **"violența în familie"** orice act vătămător, fizic sau emoțional care are loc între membrii unei familii. Abuzul în interiorul unei familii poate lua multe forme: abuzul verbal, refuzul accesului la resurse financiare, izolarea de prieteni și familie, amenințări și atacuri care în unele cazuri pot duce la moartea unuia dintre parteneri. Deși până de curând s-a presupus că femeia este cel mai adesea victima violenței în familie, în urma unor cercetări s-a descoperit că de fapt numărul bărbaților agresați este destul de mare. Experții care cercetează această problemă sunt de acord că violența este un fenomen larg răspândit, mult mai răspândit decât arată sondajele, pentru simplu fapt că unele fapte nu sunt raportate poliției sau spitalelor.

Familia care constituie un teren de manifestare a violenței domestice devine mai puțin transparentă și deschisă mediului social imediat: familia lărgită, vecinii, prietenii, colegii. Este evidentă izolarea socială a acestor familii. Ele capătă o stigmă în ochii celorlalți și în același timp un sentiment de stigmă și culpă care le face să se izoleze.

Soțul violent nu dorește ca soția lui să întrețină relații sociale în cadrul cărora să-și poată mărturisi suferința și eventual să poată primi un sprijin.

Pe de altă parte, bărbații violenți au ca și caracteristici de personalitate lipsa abilităților și a bucuriei de a comunica. Pentru partenerii violenți, a comunica, în mediul intim al căminului, devine mai mult un prilej de a-l ataca verbal pe celălalt, în vreme ce, la locul de muncă rămâne o rutină de relaționare superficială cu ceilalți, un rol jucat în limitele orelor de serviciu.

Conform Legii 217/2003 violența în familie reprezintă orice acțiune fizică sau verbală săvârșită cu intenție de către un membru de familie împotriva altui membru al aceleiași familii, care provoacă o suferință fizică, psihică, sexuală sau un prejudiciu material. Constituie, de asemenea, violență în familie împiedicarea femeii de a-și exercita drepturile și libertățile fundamentale.

Ce faci dacă ai devenit victimă?

- Anunță Poliția, depune o **plângere!**
- Prezintă-te la Serviciul de Medicină Legală pentru a-ți fi eliberat un **certificat medico-legal**; acesta dovedește leziunile provocate prin agresiune și este important pentru încadrarea juridică a faptei;
- Adresează-te Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului, dacă sunt copii implicați;
- Cere ajutorul organizațiilor care oferă consiliere, sprijin, adăpost;
- **NU-TI RETRAGE PLÂNGEREA!! Te amăgești crezând promisiunile lui că nu te va mai lovi, că nu va mai bea... Fă-ți curaj, dacă nu pentru tine, atunci pentru copiii tăi! Nu rămâne în suferință pentru ca „să nu crească fără tată copiii”, le faci MAI MULT RĂU!**

SUNT ALĂTURI DE VOI!

Poliția

Unitatea de primiri urgențe

Serviciul de Medicină Legală

**Direcția Generală Pentru Protecția
Drepturilor Copilului**

**Centrul de Consiliere pentru Copil și
Familie**

Liga Femeilor Creștin Ortodoxe

NU EZITAȚI!

**SEMNALAȚI ORICE ACT DE
VIOLENȚĂ ÎN FAMILIE!**

POLIȚIA: 112
(numar netaxabil)

În felul acesta, **puteți salva o viață** întrucât, la solicitările dispeceratului său, ale ofițerului de serviciu pe unitate, în cazul apelurilor de urgență – 112, intervine *cel mai apropiat polițist* de locul evenimentului.

La poliție veți găsi atât înțelegere cât și sprijin.

Puteți cere să vorbiți cu o **femeie polițist** și dacă doriți vi se poate acorda ajutor pentru a merge la o unitate sanitară sau la un adăpost.

Fiți alături de cei care sunt VICTIMELE violenței chiar în propria familie!

Dar mai întâi, învățați să recunoașteți SEMNELE violenței!

Cand este vorba despre **FEMEILE** - victime, semnele ar putea fi acestea:

- autoizolare (în felul acesta, ceilalți să nu-i vadă vânătăile de pe corp);
- imposibilitatea de a intra în viitor în alte relații;
- boli digestive – ulcer;
- dureri de cap;
- consum de alcool, droguri, tranchilizante;
- tentative de suicid.

BĂTRÂNII neglijajați, abuzați sau maltratați ajung, în cele din urmă:

- să consume alcool și tranchilizante;
- să se sinucidă.

COPIII sunt cei mai vulnerabili; efectele nu întârzie să apară:

- **înlănțuire de acțiuni agresive, ca urmare a reacției de apărare declanșată de durere. Copilul caută obiecte interzise sau pe aceia care nu se pot apăra (frați mai mici, colegi mai mici, animale).**
- acte de violență, ca rezultat al compensării sentimentului de inferioritate la care duce umilirea și frustrarea afectivă.

– Cum ne dăm seama dacă o persoană cunoscută, **UN COLEG**, este victima violenței, poate chiar **ÎN INTERIORUL PROPRIEI FAMILII?**

– **RĂSPUNSUL** îl putem afla **SINGURI**. Tot ce avem de făcut este să urmărim dacă nu cumva sesizăm următoarele SEMNE:

- **încearcă să-și ascundă anumite părți ale corpului;**
- are răni simetrice, la ambele mâini sau picioare;
- prezintă vânătăi aflate în diferite stadii de vindecare, de culori negre, albastre și galbene;
- în ultima perioadă, manifestă ticuri (clipește des, își roade unghiile);
- își pierde imediat răbdarea;
- sare la bătaie, își lovește colegii imediat după ce a gândit că a fost jignit;
- sparge, lovește obiectele ce îi sunt la îndemână;
- începe să lipsească de la ore;
- vine la ore cu lecțiile neînvățate sau cu teme nefăcute spre deosebire de altădată, când își făcea temele și își învăța lecțiile;
- începe să mintă, să fure, să fugă de acasă sau de la școală;
- în timpul orelor este neatent, se gândește la altceva, tresare atunci când profesorii îi atrag atenția;
- nu vorbește cu colegii sau doar răspunde scurt – monosilabic la întrebări;
- stă singur în timpul recreației sau nici măcar nu iese din bancă;
- evită să vorbească despre el colegilor sau profesorilor;
- lipsește de la activitățile organizate de colectivul clasei în afara orelor de școală (nu merge cu colegii la strand, la film, la diverse meciuri);

- nu este vizitat de colegi acasă întrucât, de obicei, nu invită pe nimeni;
- evită să-i privească în ochi pe ceilalți atunci când li se adresează sau când răspunde acestora;
- începe să plângă sau să tremure chiar și atunci când profesorii solicită răspunsuri la lecție fără să dea note sau când îi ceartă pe alți colegi;
- privește mai mereu în jos sau absent;
- are umerii căzuți mai tot timpul;
- îi este indiferentă ținuta chiar și atunci când sau după ce primește observații pentru neglijență.